

стиянска коалиция срещу Турция. Но, докато трае още революционната треска във България и Раковски командува легията си, при него се явява най-неочаквано д-ръ Селимински, във качеството си на пълномощникъ на бившия български комитетъ въ Букурещъ отъ 1854 г., превърнатъ презъ 1862 г. въ Добродетелна дружина. Уставтъ на това българско общество отъ видни нотабили, издаденъ на 1 януарий с. г., предвижда като целъ: „Бедното състояние на мнозина българи сиромаси въ Букурещъ, вредно за съжаляване, домилѣ на много единородци търговци, заседнати въ столицата на това господарство, и за това побързаха да съставятъ една дружина подъ име: Добродетелна дружина, за да се помагатъ еднородни западнали, които немогатъ никакъ да се прехранватъ“. Въ действителность, новото благотворително общество догонва и по-широки задачи, подобно на предходника си отъ 1854 г., и подъ предлогъ на хуманни грижи за нещастнитѣ съотечественици то иска да ръководи политическитѣ сѣдбини на народа ни, като нѣкакво негласно национално настоятелство въ чужбина.

Ние нѣмаме, за жалость, показанията на самия Селимински върху мисията му въ Бѣлградъ като пратеникъ на Добродетелната дружина, затова трѣбва да се осланяме главно на свидетелствата на Раковски и сътрудницитѣ му. Единъ отъ тия сътрудници, Ив. Касабовъ, който предава въ мемоаритѣ си изобщо твърде тенденциозно събития и мнения отъ времето на легията, ни описва, какъ букурещкитѣ българи — Хр. Георгиевъ и близкитѣ му по идеи търговци и интелектуалци (И. Бакалоглу, д-ръ П. Протичъ, д-ръ Г. Атанасовъ и др.) — изпратили д-ръ Селимински въ Бѣлградъ, за да разбере плановѣтѣ и действията на Раковски, способенъ, споредъ тѣхъ, да подпали България. Дали Букурещката дружина върши това по свой починъ или по внушение отъ руския генераленъ консулъ въ ромънската столица, баронъ Оффенбергъ, който, по заповѣдь отъ правителството си, трѣбва да узнае какво проектиратъ българскитѣ революционери, не може да се каже, макаръ да е най-вѣроятно второто предположение. Въ полза на последното, т. е. на руското внушение, говори и единъ документъ отъ малко по-рано, именно записката на Селимински (запазена въ архива му) до руския министъръ на външнитѣ работи, подадена презъ февруарий 1856 г. Имаме основания